

ת"פ 21934/11/13 - מדינת ישראל נגד אלון צדוק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

25 ינואר 2016

ת"פ 21934-11-13 מדינת ישראל נ'

צדוק

לפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אלון צדוק

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד לנא אבו עיסא

ב"כ הנאשם עו"ד סרגיי מורין

הנאשם - בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לא ראיתי כל הצדקה לשלוח את הנאשם שהורשע ב-16 עבירות אי דיווח לשירות המבחן על מנת שלקול אפשרות לביטול הרשעתו, ולאחר ששמעתי בהרחבה את טיעוני ההגנה ותשובת המאשימה, לא מצאתי כי יש בסיס לטענה עתידית שמתקיימים התנאים שיצדיקו שבימה"ש ישקול מהלך חריג של ביטול הרשעה, ומשכך אין צורך ואין טעם בשליחת הנאשם לקבלת תסקיר בעניין זה.

היות שהצדדים פירטו טיעוניהם בהרחבה יתרה, מתבקשים הצדדים בעניינים אלה לא לחזור בפירוט על אותם נתונים במסגרת טיעוניהם לעונש.

ניתנה והודעה היום ט"ו שבט תשע"ו, 25/01/2016 במעמד הנוכחים.

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו, כמפורט בהכרעת הדין.

טרם תחילת הטיעונים לעונש ביקש ב"כ הנאשם להפנות את הנאשם לשירת המבחן על מנת שזה יידרש לאפשרות לביטול הרשעה. לאחר ששמעתי את טענותי ותגובת המאשימה סברתי שאין מקום להפנות את הנאשם לשירות המבחן, ובהמשך גזר הדין אפרט מדוע אין לטעמי תיק זה עונה על הדרישות שנקבעו בהלכה הפסוקה לביטול הרשעה.

בתמצית יצוין כי מדובר במי שהפעיל בעת הרלוונטית, בשנים 2011-2013, עסק לשירותי ניקיון. הנאשם הורשע בכך שבמהלך אותה תקופה לא הגיש במועד 12 דוחות תקופתיים, כשתקופות האיחור הגיעו עד קרוב ל-3 חודשים בחלק מהמקרים. כמו כן, לא הגיש הנאשם 4 דוחות תקופתיים במחצית השניה של שנת 2013 כלל.

הטיעונים לעונש נשמעו לאחר שהנאשם במאמץ רב הסיר את מלוא המחדל כשקרן המס עמדה על 74,000 ₪ והתשלומים הנוספים על אלפי שקלים בודדים.

בנסיבות אלה הודיעה המאשימה כי הסכימה עם ההגנה להסתפק בענישה צופה פני עתיד מבחינת עונש המאסר, והצדדים טענו באופן חופשי לעניין הקנס. כמו כן, כפי שצוין לעיל, עמדה על הפרק שאלת ביטול ההרשעה בהתאם לעתירת ההגנה.

ההלכות הנוגעות לביטול הרשעה ידועות, מדובר במהלך חריג באותם מקרים בהם משתכנע ביהמ"ש כי אין הלימה בין חומרת המעשים בנסיבותיהם ומידת הפגיעה באינטרס הציבורי, לבין מידת הפגיעה באופק חייו ובשיקומו של הנאשם. בהליך שלפניי לא שוכנעתי כי מתקיים מי מן התנאים הנדרשים על מנת שביהמ"ש ישקול תוצאה יוצאת דופן זו.

לעניין חומרת המעשים בנסיבותיהם, מדובר בעבירות שהערכים המוגנים בהם הם בעלי חשיבות רבה והדיווח המלא והתקין במועד נועד לאפשר את הליך גביית המס, את תכנון התקציב, את השמירה על השיוויון בציבור בכלל ומול עסקים דומים בפרט, כשכל פעולה של אי דיווח במועד או בכלל פוגעת בעקרונות אלה. בכתב האישום שבפניי מדובר ב-16 עבירות שונות שהתפרשו על פני 3 שנות מס. אין מדובר במעידה חד פעמית או בהיקף תחום אלא בהתנהלות שחזרה על עצמה באופן כמעט שיטתי. הובהר במסגרת הטיעונים כי אין מדובר במחדלים ראשונים וכי קדמו להליך שלפניי 28 קנסות מנהליים שהוטלו על הנאשם. אציין עוד כי בתקופה שכתב האישום היה תלוי ועומד תוקן כתב האישום והתווספו לו עבירות. בנסיבות אלה אין מדובר במעידה חד פעמית קלת ערך, וזאת גם לאחר שלקחתי בחשבון את

העובדה שבמרבית המקרים הוגש בסופו של דבר הדוח באיחור. יש לזכור בהקשר זה, כי לצד אי הגשת הדוחות נצמחה חבות מס בסכום של עשרות רבות של אלפי שקלי ובסופו של דבר הוסר כל המחדל בסך 74,000 ש"ח, באיחור של שנים, כשהסכום אינו מבוטל, ולכך יש השלכה על הפגיעה הישירה באינטרס הציבורי.

לעניין הפגיעה באופק חיי הנאשם, לאחר ששמעתי את טיעוני ההגנה לא נוכחתי כי קיימת פגיעה קונקרטית כהגדרתה של פגיעה זו בהלכה הפסוקה. הנטל לבסס את הטענה מוטל על כתפי הטוען, ואין די בהצרה סתמית לפיה ברור שתהיה פגיעה, אלא יש להוכיח את אותה פגיעה. זאת לא נעשה.

כל השיקולים הנוגעים לכך שהנאשם נעדר עבר פלילי וכל הנתונים האישיים בין אלה הקשורים למצב הנפשי, בין אלה הקשורים למצבו הכלכלי ובין אלה הקשורים למצבו המשפחתי, נלקחו בחשבון על ידי המאשימה בעמדתה להסתפק בענישה צופה פני עתיד, ויילקחו בחשבון על ידי ביהמ"ש במסגרת גזירת הדין, אך אין בהם כדי להצדיק מהלך חריג של ביטול הרשעה.

לעניין הענישה, על הערכים המוגנים עמדת לעיל ואין צורך לחזור על הדברים. לאור העובדה שהמאשימה סיכמה עם ההגנה להסתפק בענישה צופה פני עתיד אין צורך לקבוע מתחם עונש מאסר, אלא רק מתחם קנס.

בבואי לקבוע את מתחם הקנס אני לוקחת בחשבון את ריבוי העבירות והסוגים השונים של העבירות, כשאני סבורה שיש מקום להבחין בין איחור לדיווח לבין אי הגשת דוחות כלל.

לעניין מספר האירועים, הנטייה בפסיקה היא לראות בכל אירוע של אי דיווח משום אירוע נפרד. בשעתו, טרם תיקון 113, נקבעה הלכה זו ברע"פ 5953/08 עתאמלה נ' מדינת ישראל. לאחר תיקון 113, אישרר ביהמ"ש עליון במספר פסקי דין את קביעותיהן של הערכאות הנמוכות, לפיהן מדובר באירועים נפרדים. לדוגמה רע"פ 1688/14 כץ נ' מדינת ישראל. עם זאת, ניתן למצוא פסקי דין בהם אישרר בית המשפט העליון התייחסות של הערכאות הנמוכות למספר עבירות כאל אירוע עונשי אחד, ואני מפנה בעניין זה לדוגמה ל-רע"פ 3120/14 נעים נ' מדינת ישראל.

בהתאם למבחן הקשר ההדוק שהותווה בפסיקה, ובהתחשב בהתפרשות העבירות, גם לאחר שלקחתי בחשבון שמדובר לפי הטענה בביצוע עבירות הנובע מקושי כלכלי ומקריסה כלכלית, כך שלכאורה הבסיס לכל העבירות הוא אחד, אני סבורה כי יש לראות בכל עבירה אירוע עונשי נפרד. עם זאת, יש מקום במקרה זה, בשל כל נתוני הזכות שפורטו ויפורטו, לעונש כולל בחפיפה שהיא כמעט מלאה בין הקנסות השונים.

לעניין מתחם הקנס, אוסיף עוד כי מצד אחד נדרש ביהמ"ש לקחת בחשבון את העובדה שהמעשים נעשים מטעמים של תועלת כלכלית, גם במצב של מצוקה כספית והעמדת האינטרס האישי לפני האינטרס של הציבור בכללותו, מצד שני נדרש ביהמ"ש כבר בשלב זה לשקול שיקולי חוסר יכולת ובתיק שלפניי נטענו טיעונים והובאו ראיות ואסמכתאות לחוסר יכולת של ממש. בנסיבות אלה, ולאחר שאני לוקחת בחשבון גם את המאמץ הרב שהיה כרוך בהסרת מחדל מלאה, אני סבורה כי מתחם הקנס ביחס לכל אחת מהעבירות של איחור בהגשת דוח נע ממאות שקלים בודדות ועד 7,500 ש"ח,

וביחס לעבירות של אי הגשת דוחות כלל מ-1,000 ש"ח, כפי שטענה המאשימה, ועד 12,500 ש"ח. אני סבורה כי יש מקום כאמור לעונש כולל בחפיפה לא מבוטלת. בנוסף יש מקום להתחייבות ממשית להימנע מעבירה.

בעניינו של הנאשם לקחתי בחשבון את הנתונים הבאים: ראשית הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי, שנית הנאשם הביע חרטה במלל וחשוב מכך בהתנהגות בהסרת מלוא המחדל במאמץ ניכר, שלישית הנאשם נעדר עבר פלילי, רביעית לקחתי בחשבון את כל הנסיבות האישיות שפורטו בפניי, הן לעניין המצב הנפשי הן לעניין המצב הכלכלי והן לעניין המצב המשפחתי, נסיבות שנתמכו באסמכתאות.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירות מס מסוג עוון.
2. קנס כולל בסך 3,500 ₪, או 7 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים, שווים ורציפים, כשהראשון בהם ביום 1.3.16 לא ישולם תשלום - תעמוד יתרת הקנס לפירעון.
3. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 20,000 ₪, להימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע עבירות מס מסוג עוון. לא יחתום הנאשם, ייאסר לתקופה של 40 ימים.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ט"ו שבט תשע"ו,
25/01/2016 במעמד הנוכחים.
לימור מרגולין-יחידי, שופטת